

opusdei.org

A Prelátus 2015. szeptemberi levele

E havi levelében Msgr. Javier Echevarría a Kereszt és az öröm közötti szoros kapcsolatról ír, valamint arra kér, hogy a következő hetek során imádkozzunk még erősebben a családokért.

2015.09.22.

Kedves gyermekeim! Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

E sorokat azt követően írom nektek, hogy augusztusban a Dominikai

Köztársaságban, Trinidad és Tobagóban, valamint Kolumbiában jártam, ugyanakkor még azelőtt, hogy elutaznék Torreciudadba három fiam, a Prelatúra aggregátusainak pappá szentelésére és az ugyanott megrendezésre kerülő családi napra. Először is szeretném megosztani veletek örömeimet és az Úr iránti hálámat azért a sok lelki gyümölcsért, amelyet latin-amerikai utam során láthattam: sokat tanultam és mindennap megemlékeztem rólatok. Az említett országokban folyó apostoli munkát szemlélve arra gondoltam, hogy az annak a gyümölcse, ahogy Szent Josemaría a kezdetektől fogva igyekezett a háttérben maradni és elrejtőzni, ahogy szilárd hittel, folyamatosan imádkozott mindazokért, akik majd utána jönnek – értünk is. Érezhető, ahogy Szűz Mária és az Atyánk közbenjárására Isten adta és adja

most is a lendületet a Mű
terjedéséhez.

A Mária-év hátralévő részében
forduljunk még gyakrabban Szűz
Máriához. Ebben a hónapban
imádkozzunk intenzívebben a
családok világtalálkozójáért, amely
Philadelphiában kerül
megrendezésre a Pápa részvételével,
valamint a szeptember 5-i
torreciudadi eseményekért. Kérjük
különösen szeretett don Álvarónk
közbenjárását is, hiszen 15-én, a
Fájdalmas Szűzanya ünnepén adunk
hálát újra azért, hogy
megválasztották az Atyánk
utódjának. Logikus, hogy
támaszkodunk az ő közbenjárására,
többek között azért is, mert nagyon
hatékonyan támogatta a családok
körében végzett apostoli munkát.

Szeptemberben a keresztény lét két
fontos elemére szeretnék
emlékeztetni benneteket, amelyek

elválaszthatatlanul összekapcsolódnak, és amelyeknek személyes életünkben is mély gyökeret kell eresztetniük: a Keresztre és az örömré. Az öröm csak akkor lehet igazán mély, ha Jézusnak a Kereszten való odaadásában gyökerezik. Ezt az igazságot tárja elénk a liturgia a Szent Kereszt felmagasztalásának ünnepén, szeptember 14-én, amikor felidézi Urunk e szavainak beteljesülését: *„Én pedig, ha fölmagasztalnak a földről, mindent magamhoz vonzok”*.^[1]

1938-ban ugyanezen az ünnepen Szent Josemaría a következőket jegyezte fel: ***„Lelkem mélyéből kértem az Urat, hogy adja meg nekem azt a kegyelmet, hogy felmagasztaljam a Szent Keresztet a képességeimben és az érzéseimben... Egy új életet! Egy pecsétet, amely megerősíti küldetésem valódiságát... Josemaría, a keresztre! – Majd***

meglátjuk, meglátjuk!”[2]

Csatlakozzunk az Atyánk Istenhez intézett kéréséhez, és kérjük őszintén az Urat, hogy adja meg nekünk a kegyelmet, hogy félelem nélkül magasra emeljük a Szent Keresztet a lelkünkben és a testünkben, a képességeinkben és az érzékeinkben, mert nagyon közel lenni a Kereszthez – Krisztussal lenni a Kereszten, ahogy Szent Josemaría szokta mondani – békével és derűvel tölt el, bár az első pillanatban talán ellenállunk egy kissé. Ilyenkor segíthet, ha felidézzük az Út e pontját: ***„Ezt kívánod, Uram...? Én is ezt akarom!”[3]***

Igyekezzünk továbbadni ezt a vágyat a szavainkkal és a tetteinkkel: szeressük az áldozatot akkor is, amikor váratlanul bukkan föl, és keressük aktívan a hétköznapiok kis dolgaiban. ***„In laetitia, nulla dies sine cruce.”*** Uram, add, hogy egyetlen napunk se múljon el a

Kereszt nélkül, és hogy mindig
örömmel és békével fogadjuk azt.

Gondolkodjunk el azon, hogyan
törekszünk rá, hogy ez a valóság
áthasson minket. Azokban a
pillanatokban, amikor az énünk
fellázad, és szükségét látjuk, hogy
megtagadjuk magunkat, örömmel
megtesszük? Megértjük, hogy ez a
hozzáállás – amely szükséges ahhoz,
hogy a többieket szolgáljuk Isten
kedvéért – az igazi szeretet biztos
jele? Tisztában vagyunk azzal, hogy
csak akkor lehet Jézust közelről
követni, ha minden adandó
alkalommal ellenállunk a
kísértésnek, hogy túlságosan
magunkra figyeljünk?

A Mű megszületése érdekében a
Szentlélek az önmegtagadás és az
engesztelés útján vezette az
Atyánkat, és minket is erre akar
vezetni. Ne gördítsünk akadályt ezen
isteni hívások elé! Kérjük Istentől,

hogy a kegyelme révén hasonlóvá váljunk a keresztre feszített Krisztushoz, hiszen ez az igazi boldogsághoz vezető út. Ezért megkérdézem tőled és magamtól is: szeretjük a Keresztet? Keressük a Keresztet a hétköznapi életünk körülményeiben? Igyekszünk táplálni a természetfeletti örömet, amikor Jézus elhalad mellettünk és egy kis lemondást kér tőlünk? Tudunk azonosulni azzal, amit a lelki életünkben, a munkánkban vagy a testvéreinkkel való kapcsolatban javasol nekünk?

Fontos, hogy ezeket a gondolatokat ne csak a személyes viselkedésünkben igyekezzünk tettekre váltani, hanem a családi életben, az aggregátusok és a szupernumeráriusok otthonaiban is, és mindenütt, ahol az életünk zajlik. A más emberekkel való együttélés sok lehetőséget kínál arra, hogy a személyiségünk és a jellemünk

érdességét csiszoljuk. Nem a kis összekülönbözésekre gondolok, amelyek olykor előfordulnak – hiszen elkerülhetetlenek a szoros együttélésben –, de helyrehozhatók a bocsánatkéréssel. Azokra a mélyebb sebekre utalok, amelyek a családokban keletkezhetnek.

A Szentatya olyan veszélyre figyelmeztet minket, amely gyakran megrontja a családi légkört: **„Ha ezeket a még begyógyítható sebeket elhanyagoljuk, súlyosbodnak: erőszakosságba, ellenségeskedésbe, megvetésbe torkollnak. Olyan mély szakadás jöhet létre, amely teljesen eltávolítja a férjet a feleségtől, és arra készíti őket, hogy máshol keressenek megértést, támaszt és vigaszt. Ám gyakran ezek az ún. »támaszok« nem gondolnak a család javára!”**[4]

Isten kegyelmével azonban ezekre a helyzetekre rendelkezésre áll a gyógyír, amely megakadályozza, hogy azok gyógyíthatatlan sebekké váljanak. A Pápa többször is beszélt erről, három szóban összefoglalva azt: **„kérlek, köszönöm, bocsáss meg”**.^[5]

Ha követelőzés nélkül és türelmesen kérünk valamit, és hozzáteszük, hogy „légy szíves”, akkor megelőzzük az összeütközéseket nemcsak a házastársak között, hanem a gyerekekkel és más családtagokkal is. Ahogy egy spanyol mondás tartja, *„többet érsz el egy gyűszű mézzel, mint egy hordó ecettel”*. Ezenkívül ne felejtsük el, hogy az életünkben mindent ingyen kaptunk: nem a mi érdemünk az életünk, sem a családjunk, amelyben felnőttünk, sem a természetes adottságaink, sem a kapott természetfeletti ajándékok. Ezért hálásnak kell lennünk! Milyen könnyűvé válik a kapcsolat

másokkal, amikor őszintén meg tudunk köszönni egy talán apró gesztust, amely azonban igazi szeretetet, nagylelkű szolgálatkészséget fejez ki! És amikor hibázunk – önzésből, ügyetlenségből vagy érzéketlenségből –, kérjünk gyorsan bocsánatot, ami nem megalázó, hanem éppen a lelki nagyságra vall.

Hálát adok Istennek azért, hogy a Múben ezt a szellemiséget tanultuk meg az Atyánktól. **„Zsebre kell tennünk a természetünket** – szokta mondani –, **és Jézus iránti szeretetből mosolyognunk kell és kellemessé tenni az életet a körülöttünk élők számára.**”^[6] A házastársaknak pedig a következő tanácsot adta – amely más emberi kapcsolatokra is alkalmazható –: **„Mivel mindannyian emberek vagyunk, néha előfordul, hogy vitatkoztok, de csak keveset. És utána mindkettőtöknek el kell**

ismernie, hogy ő volt a hibás, és bocsánatot kell kérnie a másiktól. Aztán megölelitek egymást, és minden megy tovább! De igyekezzetek, hogy sokáig ne veszekedjetek újra!”[7]

Visszatérek arra, amit a levél elején írtam. Hitből élő embereknek kell lennünk! Néha úgy tűnik, hogy sokan élnek elvek nélkül, és ezért meg kell tanulniuk szeretni a Keresztet, de nem szabad emiatt elcsüggednünk. Lehet, hogy egy eldugott zugban dolgozunk, vagy soha nem mozdulunk el a megszokott helyünkről, de ne felejtsük el, hogy annak az erőfeszítésnek, hogy az érzékeinkben és a képességeinkben, a lelkünkben és a testünkben felmagasztaljuk Krisztust, olyan következményei vannak, amelyekről még álmodni sem merünk. Mert Ő kelti életre a világunkat, minket használva szerény eszközként, hiszen mind azok vagyunk. Gyermekeim,

vállaljuk fel ezt a feladatot! Ahogy az Atyánk mondta, itt az ideje, hogy mindennap odamenjünk a Kereszthez, és határozottan kérjük azt, amit Szent Josemaría is gyakran kért az Úrtól, amikor megcsókolta a feszületet: **„Uram, szállj le a keresztről, mert itt az ideje, hogy én vegyem át a helyed.”**

Bárcsak naponta sokszor eszünkbe jutna, hogy mit tenne most Jézus. Hogyan adná oda magát? Meggyőződésem, hogy ha határozottan, vidáman és örömmel vesszük fel a mi kis keresztünket – a tiédet és az enyémet –, az gyógyítani tudja a mai világ sebeit. Nincs helye a pesszimizmusnak: Krisztussal együtt éhezünk arra, hogy az Istennel való kapcsolat balzsamát elvigyük azoknak, akik távol vannak Tőle. Így hozzájárulunk ahhoz, hogy a társadalom jobbra váljon és a család intézménye újra erőre kapjon, amit nagy bizalommal kérünk a

Szűzanyától, különösen szeptember 8-án, születésének ünnepén.

Minden szeretetemmel megáldalak benneteket, és arra kérlek benneteket, hogy imádkozzatok a közelgő szinódusért is!

Atyátok

+Javier

Pamplona, 2015. szeptember 1.

.....

[1] *Jn* 12,32.

[2] SZENT JOSEMARÍA: *Apuntes íntimos*, 1587 (1938. szeptember 14.); lásd A. Vázquez de Prada: *El fundador del Opus Dei*, II. kötet, 321. o.

[3] *Út*, 762.

[4] FERENC PÁPA: Általános
audiencián elhangzott beszéd, 2015.
június 24.

[5] FERENC PÁPA: Általános
audiencián elhangzott beszéd, 2015.
május 13.

[6] SZENT JOSEMARÍA: Feljegyzések
egy családi összejövételről, 1974.
június 4.

[7] *Ugyanott.*

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hu-hu/article/a-prelatus-2015-
szeptemberi-levele/](https://opusdei.org/hu-hu/article/a-prelatus-2015-szeptemberi-levele/) (2025.04.14.)